

Belgorod. Ve skutečnosti

lipovylis.cz/wordpress/belgorod-ve-skutecnosti

David Z Moravy

3. června 2024

0

Dobré odpoledne, milí čtenáři. Rozhodl jsem se přidat pár informací o tom, co se aktuálně děje v pohraniční oblasti s Ukrajinou, konkrétně v Belgorodu, mém rodném městě. V tomto městě jsem se narodil a vyrostl, takže mi jeho osud není lhostejný. Žurnalistiku jsem nestudoval, informace budou nejspíš suché, bez uměleckých barev, jen pohled průměrného člověka „ze zákopů“. Na internetu panuje vakuum o tom, jak se život v pohraničí za posledních několik let změnil. S otevřením Severní fronty se region začal častěji objevovat ve zprávách Ministerstva obrany RF, ale nedokážou sdělit skutečný stav věcí a odpovědět na otázku, jak lidé nyní žijí, nebo spíše přežívají, nicméně toto není v působnosti Ministerstva obrany. Když jsem byl nedávno na Krymu, ve veřejné dopravě, zaslechl jsem rozhovor dvou lidí, kteří diskutovali o Severním vojenském okruhu, stavu věcí v armádě a politice. Proklouzla poznámka, že Bělgorod byl znovu ostřelován, na což účastník rozhovoru řekl: “Takže Bělgorod není Rusko.” Pak se dlouho diskutovalo o Rusku nebo ne o Rusku?

Belgorod je Rusko, vždy bylo a doufám, že se nic nezmění-)) Město se nachází nedaleko hranic s Ukrajinou, směrem na Charkov. Během sovětské éry neexistovaly žádné hranice, takže region měl úzké ekonomické a mezietnické vztahy s Ukrajinou republikou. Moji prarodiče byli rodilí Ukrajinci, původem z okolí Poltavy, a v 50. letech se tam už narodila moje matka. Po rozpadu SSSR se začala objevovat hranice, to bylo pár betonových bloků na dálnici Belgorod-Charkov a lidé v uniformách. MHD jezdila mezi Belgorodem a Charkovem bez problémů, autobusy, soukromé minibusy, vlaky. Nádraží Belgorod připomínalo mraveniště, rychlíky jezdily nepřetržitě. S cestováním na jižní břehy nebo do hlavního města

nikdy nebyl problém. Naši hoši vyrazili do Charkova na „Barabashku“ (velký průmyslový trh), kurz hřivny příjemně potěšil, vzdálenost 80 km nikomu nevadila. Jejich spekulanti k nám vozili průmyslové a potravinářské produkty a jezdili do práce Postupem času se rozvinula hranice, utáhl se drát a objevily se dobře vybavené kontrolní stanoviště s Duty Free. Ale vztahy zůstaly vřelé a sousedské. Jeli jsme za příbuznými poblíž Poltavy, k moři na Krym. Autem, s přihlédnutím k hraničnímu přechodu, to trvalo na Krym 8-10 hodin. Ukrajínští dopravní policisté z dálky jako zázrakem zaznamenali ruské poznávací značky-)). Vždy milí, sousedští, s úsměvem, kárali za překročení -)).

Ekonomicky byl rozvoj obchodních vztahů oboustranně výhodný, je nepravděpodobné, že to někdo bude popírat.

Po roce 2014 se něco změnilo. Začali se skřípěním uzavírat hranice, zaváděli různé překážky a iniciativa samozřejmě přišla z ukrajinské strany. Například, abyste se mohli nastěhovat, potřebovali jste pozvání od příbuzného, ačkoli Rusko takové požadavky nekladlo. To lidi příliš netrápilo, zpočátku nebylo těžké udělat pozvánku.

Postupem času rostla politická krize, hranice se uzavřely, betonové bloky se zvýšily, na kontrolních stanovištích se objevily zemljanky, objevil se ukrajinský projev, objevil se hněv pohraniční stráže a ti samí dopravní policisté. Pravděpodobně nemělo snížení průtoku nejlepší vliv na náladu. V komunikaci s příbuznými se začaly objevovat stížnosti, které v komunikaci proklouzly – “ale nedáte nám plyn, ale tím jste nás zmáčkli a zablokovali jste nám to.” Začalo to přituhovat a z Belgorodu se pomalu stal „osel světa“. Vlaky a další spoje přes hranici s Ukrajinou postupně zanikly. Železniční spojení vyschlo, vlaky jedou jen do Moskvy, na jih je potřeba jet 3,5 hodiny do Voroněže nebo Rossoše, pak tam vlakem, cesta na Krym autem nyní trvá asi den, pokud jet bez zastavení. Jakási slepá ulička.

Až do února 2022 byly vztahy s příbuznými napjaté, ale hladké a vřelé. Mladá i stará generace nějak rozuměla procesům. I v prvních měsících startu SVO jsme spolu aktivně komunikovali a podporovali

se. Bylo to pro ně složitější, bratr byl v Charkově, v prvních dnech se jim podařilo projít přes kontrolní stanoviště do vesnice za matkou u Poltavy. Podvádění od tvrdohlavých se zbláznilo, naše vztahy a komunikace byly napjaté na hranici možností, snažili jsme se nekomunikovat na téma politika a dění.

Belgorod zažil v noci 24. února šok. Létalo, jiskřilo, řvalo, lidé byli psychicky nepřipraveni, vypukla panika, tvořily se fronty na čerpacích stanicích, v obchodech se vymetalo jídlo – „Válka začala“. Někteří lidé se porouchali, odešli k příbuzným dál, někdo sebral „nouzový kufr“ (doklady, peníze, cennosti, nějaké věci), uklidil jsem sklep, zkontroloval chod generátoru, doplnil benzín. Neustále se ozývaly zvěsti. Zítra/za týden se něco stane. Nikdo nevěděl co, ale všichni čekali něco špatného. Neustálé napětí, poslouchání, kde co hučí a bouchá, v práci nemyslíte na práci, přestali vodit děti do školy/ školky. Postupem času se ale uklidnili a začali mluvit o brzkém konci konfliktu, síle naší armády a slabosti té ukrajinské. V té době nikdo nechápal skutečný stav věcí.

Krach istanbulských jednání byl brán velmi vážně. Naše jednotky se vrátily k hranici. Směrem na Charkov od Belgorodu je to 40 km, směrem na Šebekino-Volčansk 30 kilometrů Začali útočit na malé regionální centrum Šebekino a za pár dní ho zničili. Lidé byli převezeni do dočasných detenčních center nebo odjeli ke svým příbuzným. Cena pronájmu bytů v Belgorodu a okolních osadách vyskočila nejméně dvakrát. Bělgorod také trpěl, ale úměrně méně než pohraniční vesnice a města. Vesnice byly zničeny téměř okamžitě, nebyly obnoveny; Dlouho nebyla žádná řešení, ale musíme vzdát hold současné vládě. Lidé byli přesídleni, bylo poskytnuto bydlení, které nahradilo to, co bylo ztraceno, a byla také vyplacena určitá kompenzace. Situace v Shebekino se postupně stabilizovala, lidé se začali vracet domů, bylo obnoveno bydlení. Restaurátorské práce pokračují dodnes.

Minimálně, jak jsme žili dál, samotné ostřelování Belgorodu nebylo časté, protivzdušná obrana si vždy ve větší míře poradila, ale určité střípky historie zůstávají navždy v paměti. Na této vlně se začaly stále častěji objevovat příběhy přátel, kteří trpěli při nejnovějším ostřelování. Osobně fragment práce protivzdušné obrany prorazil střechu mého domu. Administrativa a orgány činné v trestním řízení následky rychle odstranily, přijely, odvezly je a po několika týdnech byla střecha záplatována. Obecně se snažíme všechny škody co nejrychleji opravit a za poškozené vozy je vyplácena náhrada. Ale přátelé, to je nepopsatelný pocit, být v domě s dětmi v okamžiku příjezdu. Nemůžete to vyjádřit slovy a ještě více to nemůžete dát na papír.

Konec roku 2023. 30. prosince. Poledne. Novoroční shon. Lidé spěchají na tržiště, někdo ještě nestihl nakoupit dárky, přijeli hosté a příbuzní, náměstí je vyzdobeno, pro děti je instalováno kluziště. Skončilo školní období, děti se již téměř 4 měsíce dennímu studiu učí. Ušetřili jsme se, jedeme domů, sjíždíme z Kharu. hory autem. Pamatujeme si, že jsme nekoupili všechno, a rozhodli jsme se jít do centra na trh. Otočili jsme se správným směrem. Korek. Chápu, že nechci stát v zácpě a jít do centra. Otočme se. Jdeme domů. Všichni ztratili ostražitost, uvolnili se a rozptýlili se. Co se dělo dál a kdo za to může, to se snad někdy dozvíme. Slyšeli jsme řev, ale nebylo to jako dřív, na co jsme byli zvyklí. Zvuky byly různé a bylo jich mnoho a byly mocné, okamžitě jsem si pomyslel, „něco je špatně“.

Ukrajinské ozbrojené síly poprvé použily „upíry“ s kazetovou municí, nálože MLRS byly umístěny přímo v centru města, náměstí, tržnici, centrálních ulicích, přímé i nepřímé zásahy, hořící auta, lidé...

Pravděpodobně se tento den stal nějakým jakýsi výchozí bod. Bod, odkud není návratu, nové kolo eskalace konfliktu. Během dne bylo zabito a zraněno více než 100 lidí. Nechci polemizovat s oficiálními údaji, pravdu se stejně nikdo nedozví, ale mezi lidmi byla čísla o řád vyšší.

Po městě se začaly instalovat přístřešky, betonové boxy hlavně na autobusových zastávkách a pytle s pískem. Sirény začaly kvílet po celém městě i v kraji, vytí bylo děsivé, děsivé. Děsivé je pak i hlasové upozornění. Systém je automatický, máme 10-15 sekund, než začne fungovat protivzdušná obrana. Po přednovoročních akcích byla posílena protivzdušná obrana, bylo více systémů, létá všude.

Březen 2024 – denní ostřelování, MLRS “upír”, Tochka-U, lidé už vědí, odkud ostřelování přichází, s jakou frekvencí a frekvencí, 5x denně, to samé v noci. Konverzace byla taková, stříleli jsme zpět – teď načítáme, máme 3 hodiny, pojďme se věnovat naší práci. Pracovalo se opravdu podle rozvrhu, ráno – vstávání, oběd, odpolední svačina, večeře, ulehnutí. Upíři mají zvláštnost: každé ostřelování je obětí, i když protivzdušná obrana sestřelí 100 % létajících cílů. Když padnou, submunice vybuchne. Nevím, jak konkrétně funguje protivzdušná obrana, ale rozhodně sestřelují nad městem, nejvíce je poškozován horský region Charkov (obytná oblast hustě osídlená výškovými budovami). Vojenští korespondenti ve voze se zapisují téměř každý den, zařízení, které provádělo útoky na Belgorod, bylo zničeno. Kolik těchto instalací bylo, ví jen Bůh. Panika mezi obyvatelstvem narůstá, nelze se skrýt ani v bytech a domech. Populace se pomalu rozšiřuje a přesouvá hlouběji do regionu nebo země. Děti se půl roku neučí. Školní rok skončil. To není o nic méně děsivé než samotné ostřelování.

Všichni čekali na útok na Charkov. Pověsti kolovaly už dlouho, oči viděly přípravy. Čekali a doufali, že nepřítel bude přesunut do takové vzdálenosti, kam se svými upíry nedosáhne. Veselé prohlášení, Volchansk je skoro náš, Liptsy je skoro tady. Teď už chápu, že ten manévr byl plánován s cílem pouze natáhnout zálohy Ozbrojených sil Ukrajiny, neplánovalo se někoho někam posunout, jen kdyby to mohl být nějaký následný, další cíl, ale ne cíl sám. Říkají, že teď na nás zasahují i Khaymarové. Podle zvuků zatím nepoznám rozdíl. Ostřelování 2-3x denně. Existují masivní, zvláště děsivé v noci.

Nedávno letěl v noci 3x velmi silně. Co třeba tohle... ve 12 hodin se vzbudíš, ve 2 ráno se probudíš, v 5 ráno se probudíš, a ne proto, že sousedův pes štěká, než jsem byl připraven toho psa zabít, teď je pes signál, zvíře vycítí a trápí se o něco dříve, než začne siréna ječet. Sláva PVO, kluci opravdu pracují a nepijí. Kdyby nebylo jich, město se 400 tisíci lidmi, bílé a krásné, by už neexistovalo. Už je toho méně. Ulice jsou prázdné, na fasádách jsou vidět rány. Co bude dál, jaký osud čeká město, vrátí se starý vztah? Prezident říká, že lidé se ještě shledají.

Autorství:

Autorské dílo / překlad

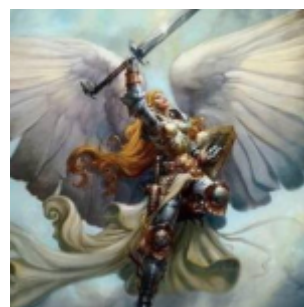
Komentář autora:

Hodně jsem toho vynechal, snažil jsem se zprostředkovat obecnou a osobní náladu a poznamenal jsem si jen ty nejdůležitější milníky. Pokud byste zahrnuli každodenní oficiální zprávy o stávkách v regionu, pravděpodobně by se z článku stal román.

Autor : heckfy1024

About The Author

0

Continue Reading

[Previous Živoření kvůli neschopnosti nadechnout se Světla](#)